

הבוקר גמרנו ניסוח המכתב לא.ג. דברי א.ג. נמסרו במכתב "במיעוט הדמות" במכוון.
 - כפי שנדרשנו ע"י וורבורג נתקיימה החיצות עם ד' אביגדור ולנאנל כהן במשרדנו.
 נסחמנו גם נחבומיסקי ופ.ר. ד' אביגדור וכהן הודיעו גלויות שהם מתנגדים למדינה
 יהודית, והיו בוחרים בעליה מוגדלת מוסכמת ע"י יהודים וערבים - ובלבד שישאר המשטר
 הסנדכורי.

נתנו להם האינפורמציה הנכונה על המו"מ עם הערבים, שניהם בסכימו לתשנכחו הסלגרפחית
 של חיים לוורבורג. חיים הודיע להם שהוא מצדד במדינה יהודית, ואם יסכים עם הערבים
 להשארת המנדט - הרי זה רק בתנאי שתהיה עליה כזו אשר תהפוך כל הארץ למדינה יהודית.
 המסיבה בכללה הייתה טובה מאוד, יש הבדל גם בין לא-ציונים הגונים ובעלי-תרבות ובין
 לא-ציונים אמריקנים, - - -

עד שהים שיחה ארוכה עם הכסטר. דעתו לא נוחה ממכתבו של קרפ ומכל התנהגותו אבל קרפ
 הוא אפס, וורבורג אינו הולך אחריו או מושפע ממנו. ו-ג קשור לארץ, אבל אינו רוצה
 להיות "אופן חמשי" בלי פריטי לא יכואלצוריק והסוכנות חזרת.

שאלהיו אם זוהי התנהגות הוגנת לדבר באולטימטום - ובשעה חמורה כזו.

התנצל שהבליגו הרבה שנים. לפני צריך עמד הענין להחמק - אולם משבר המועצה המחוקקת
 מנעה את הקרע, יותר אינט יכלים.

אמרו לי: אני מוכן לעשות כל אשר בכוחי למען קיים את הסוכנות המורחבת, אבל הרבר
 שהוא דורש ממנו איני יכול לעשות. אילו אפילו הייתי משוכנע שיש לחדש הפיפסי-פיפסי
 לא הייתי מסכים בשום אופן להסיל זאת על מפגלתי בלחץ של איומי התפטרות. כי אני מוסל
 דרך כזו, לא עשיתי זאת גם בשעת הוויכוח על "ההסכם" ולא אעשה זאת אף פעם. אם אני
 מנסה להשפיע על חברי בכוח - הטכרה והוכחה - לא אהיה ישר עם עצמי ועם חברי אם לא
 אהיה מוכן לקבל דעת חברי, אם הרוב מתנגד לדעתי. בענין זה עוד יותר אסאק קשה לי
 לעשות מה שהוא דורש - מכיון שאני בעצמי שולל את הפיפסי-פיפסי, כשהסכמנו לעקרון של

פיפטי-פיפטי חשבנו שהסוכנות המורחבת תכלול את כל העם היהודי. סוכנות זו נכשלה ואיננה. יש רק קבוצה קטנה של קוטבלים חשובים ובעלי השפעה, אבל לא יתכן שהם יהיו שקולים כנגד כל ההסתדרות הציונית, שהיא למעשה העם העברי.

הכסטר הציע אלטרנטיבה שניה: הסכם על ההרכב, בתנאי שמהציונים יהיו שבעה (אבל לא רוסנשטרייך) שיוסכמו על ידי הלא ציונים, ומהלא ציונים יהיו שבעה שיוסכמו ע"י הציונים, ובהסכם כללי יבחר גם רופין כחבר החמשה עשר, שבעה הלא-ציונים יהיו: יוליוס סימון, פחר, מגנס, ארנסט כהן, סמילנסקי, הכסטר וסנסור.

אכרחי לו - זוהי הצעה של פיפטי-פיפטי למעשה. כאכסטר של התנועה הציונית אני יכול להגיד לו שאין כל אפשרות שהקונגרס הציוני יקבל זאת. מלבד אולי חלק של א' ושל ב' ואולי אחדים מקרב הפועלים - יתנגד לכך הרוב המכריע של הקונגרס. אני בעצמי אחנגד בכל הוקף שהלא-ציונים יוכלו להכריע בשאלות פוליטיות.

ידידנו הלא ציונים צריכים לראות עצמם כבבית-הלורדים, ואת השאלות המדיניות כחוקים פיננסיים בפרלמנט האנגלי, שבאופן אבסורדי מתאשרים בבית הלורדים. השאלות הפוליטיות ברגע זה מכריעות. הציונים מחולקים בשאלת החלוקה. אבל כל התנועה הציונית מאוחדת בדבר אחד: בטאיפה למדינה יהודית. חלק מהלא-ציונים מתנגדים לכך. יש להם הרגשות הטלאה לדעתם, אבל זוהי דעת יחידים הסותרת את שאיפתו ההיסטורית של העם היהודי, והציונות היא חנועת העם, ודעת העם תקום. להלכה א' יובא כל ענין למועצת הסוכנות, אבל אין להעלות על הדעת שהחלטת הקונגרס בשאלה פוליטית תדחה או תסונה ע"י המועצה, אם יתגלה ניגוד כזה בין הקונגרס ובין המועצה יש רק שני דברים: א) או שהלא-ציונים יקבלו דעת הקונגרס, ב) או שהסוכנות המורחבת תפורק.

הכסטר אמר: איני מסכים לכך, אבל הוא רואה שדיברתי ^{אליו} ~~אלי~~ ביושר-לב, ויבריק לוורבורג.

אמרתי לו - אל תעשה שום צעד נמבר שיביא לידי קרע. נמשיך הבירור פחר, כשיהיה לנו יותר זמן.

- בשלש אה"צ נפתח הוויכוח בבית הלורדים. הבית, שלא כרגיל, היה מלא. פתח סגל
בנאום לא חשוב, וענה לו לורד פיל - אף הוא בנאום לא חשוב. שני נאומים שכאו אחר כך
הרחיחו אותי: לורד דופריין (סגנו של א.ג. במשרד המושבות, הסביר במצח-נחושה שבשאלת
העליה קיבלה הממשלה את מסקנות הועדה וקבעה מכסימום פוליטי של 8000 לשמונה חדשים.
הנאמר שקר מחוצף זה מתוך אידיוסיות - או התעללות רטע? כיצד שכח ברנש זה שהעולם
כולו קרא את הדו"ח ושם מוצע ההיפך ממס?

אולם עלה עליו סמואל "שלנו". הגבלת העליה, מיעוט יהודי של 40%, הכנסת א"י לפדרציה
ערבית - וכמובן הגנה על המופתי שלו. אנו חוקרים ומחפשים את שורש הרע של המשטר
הכנעני במשך שבע עשרה השנים האחרונות. הפעם שמעתי את "שורש הרע" בכבודו ובעצמו
מעטה קלון על שם יהודי מכובד. -

והזקן מקנטרבורי עמד בדיבורו - וקידש את שם אנגליה - כאשר סמואל חילל שם ישראל -
הגין על ירוסלם היהודית.

את דברי סלזט לא שמעתי - המחנך היה לאין-נשוא, ועזבתי את הבית בטרם גמר הארציבישוף
את נאום.

- - - -

בפי מסרה לי שבקינסט יש רוגז רב על א.ג. שמקד לאסור את המופתי בלי ידיעת חבריו.
הרוגז גדל ביחוד לאחר ש"הילד" איננו.

לונדון, 20.7.37

ד"ר קליינבוים היקר,

אני מודה לך על מכתבך. השערך נכונה. הידיעה על עמדת ההיינס קיבלתי מהבולסן של
יס"א. מכיר אני סוכנות זו כמועדת לשקר, אבל חשבתי שבמילחא דעבידא לגלוי מסוג זה
יהאן שיס"א מסרה פעם ידיעה אמיתית. והענין הוא כלך רציני וחמור - וראיתי חובה לעצמי
להעיר על כך את לבך.